

A Lūgums: "Atlaid manu tautu".

❖ Faraona atbilde (2. Mozus 5:1-2)

- Tutmose III bija bērns, kad viņu tronī iecēla Hatšepsutas dinastija, lai novērstu Mozus pasludināšanu par faraonu. Mozus aizbēga no Ēģiptes, kad Tutmose bija tikai pusaudzis.
- Pēc četrdesmit gadiem Mozus atkal nonāca tiesā. Vai viņš bija ieradies pieprasīt savas tiesības uz troni? Nepavisam nē. Prasība bija vienkārša: "Atlaid manu tautu!" (2. Moz. 5:1).
- Tutmoses atbilde ir izaicinājums nevis pret Mozu, bet gan pret pašu Dievu. Īsāk sakot, viņš apstrīdēja pašu Dieva eksistenci (2. Moz. 5:2).
- Viņa attieksme ir izmantota Atklāsmes grāmatā kā simbols, kas simbolizē franču tautu 18. gadsimta revolūcijas laikā (Atkl.gr. 11:8). Tāpat kā faraons, Francijas Republika pasludināja reliģijas atcelšanu un izpaudās kā ateistiska tauta.

❖ Tautas atbilde (2. Mozus 5:3-21)

- Kad Mozus tautas priekšā parādīja zīmes, ko Dievs viņam bija devis, tauta ticēja un pielūdza (2.Moz.4:29-31). Mēs varam iedomāties, ar kādu nepacietību viņi gaidīja faraona atbildi uz viņu lūgumu.
- Reakcija patiesi bija negaidīta. Faraons ne tikai atteicās, bet piespieda viņus darīt savu darbu, nedodot viņiem nepieciešamos materiālus, bet pieprasot tādu pašu rezultātu (2. Moz. 5:6-8). Kāds bija attaisnojums, lai uzspiestu šādu nesaprātīgu rīkojumu?
- Mozus un Ārons - saskaņā ar Tutmoses vārdiem - lika viņiem "pārtraukt [*shabbat*] no saviem pienākumiem" (2.Moz.5:5). Ja viņiem būtu bijis laiks runāt par reliģiju un brīvību, viņiem būtu bijis laiks arī meklēt salmus (2. Moz. 5:9, 17).
- Kad ar viņiem slikti izturējās, tie sūdzējās faraonam, bet faraons viņus neuzklausīja. Tad viņi vērsās pret Mozu un Āronu, apsūdzot viņus, ka viņi paši ir vainīgi viņu stāvokļa pasliktināšanā (2.Moz.5:20-21).

❖ Dieva atbilde (2. Mozus 5:22-6:8)

- Faraons dusmojās uz Mozu. Tauta ir dusmīga uz Mozu. Mozus... nav dusmīgs, bet ir izbijies un vērsās pie Dieva ar savām šaubām: "Kāpēc Tu mocīji šo tautu?"
- Izpētīsim Dieva atbildi (2.Moz.6:1-8):
 - (a) *Ko Es Esmu darijis*; Atklājos praviešiem; noslēdzu ar viņiem derību; apsolīju viņiem dot kanaāna zemi; dzirdēju tautas vaidus; atcerās solījumu
 - (b) *Ko Es darišu*; Es atbrīvošu; Atbrīvošu no verdzības; atklāšu Savu spēku; darišu viņus par Savu tautu
 - (c) es būšu viņu Dievs; Es viņiem došu Kanaāna zemi

❖ Mozus atbilde (2. Mozus 6:9-13)

- Pēc Dieva iedrošinošajiem vārdiem Mozus atkal uzrunāja ļaudis, bet tie neklausījās (2.Moz.6:9). Tad Dievs lūdza Mozu vēlreiz runāt ar faraonu un lūgt Israēla brīvību (2.Moz.6:10-11).
- Mozus atteicās un atkal atrunājās: "Ja mani ļaudis mani neklausā, kā tad faraons mani klausīs, runādams tikpat ļaunu kā es?" (2.Moz.6:12).
- Mozus bija nogrimis, nomākts, vilies. Taču, tāpat kā citi diženi cilvēki, kas jutās tāpat kā viņš, piemēram, Asafs vai Ījabs, viņš nepadevās izmisumam. Viņa paļāvība uz Dievu bija spēcīgāka nekā viņa pašreizējās sajūtas.
- Kad mums nākas pārdzīvot nomācošas situācijas, paņemsim sev līdzī Asafa vārdus: "Bet pie Tevis es palieku vienumēr, Tu mani turi pie manas labās rokas, Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā. Kad Tu Esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes! Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, Esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!" (Ps 73, 23-26).

B Mozus un Ārona loma (2.Mozus 6:28-7:7)

- ❖ Saskaroties ar pirmajām neveiksmēm Ēģiptē, Dievam nācās vēlreiz atgādināt Mozum par Ārona kā viņa palīga un pārstāvja lomu (2.Moz.7:1-2).
- ❖ Šajā gadījumā pārstāvja un palīga lomu salīdzināja ar praviešu lomu. Viņi saņem vēsti no Dieva un nodod to mums. Šajā ziņā Mozus ataino Dieva lomu, bet Ārons - pravieša lomu.
- ❖ Tāpat kā vēlāk notika ar daudziem praviešiem, Dievs brīdināja, ka viņa vēsts netiks uzklausīta un ka viņam būs jārikojas ar lielu spēku (2. Moz. 7:3).
- ❖ Tāpat kā vēlākajiem praviešiem, Mozum bija jārunā tautai un faraonam: "Klausā vai neklausā, jo tie ir nepielaidīgi" (Ec 2:7). Tā tas var būt arī ar mums, jo esam Dieva dzirdamā bals, šajā pasaulē.